

Nu voel ik boosheid.
Op dat hoofd van mij, dat het mijzelf altijd zoveel moeilijker maakt.
Die zo snel kan schakelen, dat zelfs ik ervan schrik.
of juist soms te traag is van begrip.
Maar ook boosheid op de wereld.
Waarom kan ik op deze wereld geen plekje vinden?
Ben ik dan echt zo complex?
Of het nu mijn karaktertrekken, autisme, ADD of trauma is,
dat meisje in mij huilt, omdat zij maar één wens heeft:
Ze wil kunnen bestaan zonder een 'maar'.
Om zichzelf genoeg te kunnen vinden, met al haar gebreken en
een hoofd dat niet goed werkt.
Waarin ze kan schreeuwen, omdat alle emoties haar te veel worden.
Waarin ze mag schelden en boos kan worden, omdat mensen
haar niet begrijpen.
Waarin ze serieus genomen wordt en mensen echt naar haar
luisteren, zonder dat er meteen wordt ingevuld wat haar intenties zijn.
Een plek waarin ze niet zo hard hoeft te vechten,
voor liefde, acceptatie en geborgenheid zonder een 'maar'.
Zij wil gewoon een knuffel, iemand die haar even vasthoudt.
Waarbij ze kan en mag breken
en ze niet haar tranen of boosheid hoeft in te slikken
om meteen daarna een "sorry" te willen zeggen, omdat ze al
snel voelt als te veel...

Misschien in een ander leven,
hoefde je niet alles zelf te dragen.
Merkte iemand op,
dat die lach, verdriet moest verdragen.
Blijven ze niet wachten op tranen,
omdat jouw zachtheid
iets is om je voor te schamen.
Zat er iemand naast je,
die niet haastig was om te gaan,
vanuit de 'ondraaglijkheid'
van jouw bestaan.
Nu jij opnieuw moet leren ademen
in een ruimte te klein,
met een hart dat blijft hopen:
dat het woord *liefde*
er mag zijn, zonder
het niet meer te geloven.

(Sorry)

Ik hou van haar.
In een zomerjurk met vieze sneakers,
of in een hoodie die ruikt naar gisteren.

Ik hou van vrouwen.
Die niet passen,
maar hervormen.
Die niet fluisteren,
maar kiezen om te schreeuwen buiten de normen.

Ik hou van het soort vrouw,
dat het woord *vrouw* zelf herschrijft.

